

UA

UNIVERSITAT D'ALACANT
UNIVERSIDAD DE ALICANTE

Vicerektorat de Cultura, Esport i Extensió Universitària
Vicerrectorado de Cultura, Deporte y Extensión Universitaria

[REDACTED]
Directora General de Cultura y Patrimonio
Avd. de la Constitución, 284
46019 Valencia

Alicante, 21 de diciembre de 2021

[REDACTED]

Atendiendo a su solicitud, adjunto el informe elaborado por la Universidad de Alicante en relación con el expediente de declaración de Bien de Interés Cultural, con la categoría de lugar histórico, a favor de Elca, la casa del poeta Francisco Brines.

Atentamente,

[REDACTED]
Vicerrectora de Cultura, Deporte y Extensión Universitaria

INFORME SOBRE LA PROPOSTA DE DECLARACIÓ DE BÉ D'INTERÉS CULTURAL, AMB LA CATEGORIA DE LLOC HISTÒRIC, A FAVOR D'ELCA, LA CASA DEL POETA FRANCISCO BRINES

Department de Filologia Catalana. Facultat d'Educació
Universitat d'Alacant

Com a espai indistriablement vinculat a la figura, el procés de creació literària i l'obra del poeta Francisco Brines Bañó, Elca, casa de residència de l'autor oliver, reuneix amb escreix les condicions requerides per a ser declara bé d'interés cultural amb la categoria de lloc històric.

Francisco Brines Bañó (1932-2021), Premio Cervantes 2020, ha estat un dels poetes contemporanis valencians de major projecció internacional, i deixa per a la posteritat una obra de vèlua extraordinària, en què poden ser destacats títols tan remarcables com *Las brasas* (1959), *El santo inocente* (1965), *Palabras a la oscuridad* (1966), *Aún no* (1971), *Ensayo de una despedida* (1974), *Insistencias en Luzbel* (1977), *Poesía 1960-1981* (1984), *Poemas excluidos* (1985), *El otoño de las rosas* (1986), *La rosa de las noches* (1986), *Poemas a D. K.* (1986), *La última costa* (1995), *Breve antología personal* (1997), *Selección de poemas* (1997), *Poesía completa (1960-1997)*, *Antología poética* (1998), *La Iluminada Rosa Negra* (2003), *Amada vida mía* (2004) o *Donde muere la muerte* (2021).

L'intimisme de la seua veu poètica, amb reflexions personalíssimes al voltant del pas del temps —el lament elegíac, el cant a la vida i la memòria—, apel·la amb recurrència al paradís mític de la pròpia infantesa, la qual apareix subjectada i fermada a la casa familiar d'Elca, a la seua Oliva natal. Aquest lloc històric, per tant, assumeix, ençà i enllà de consideracions estrictament biogràfiques, un protagonisme important com a lloc literari —i com a paisatge escrit— en l'obra poètica de l'autor: una obra que, com és sabut, ha estat unànimement distingida i reconeguda per la crítica com una de les més rellevants de la literatura espanyola contemporània, i que ha merescut, ja abans del Premio Cervantes 2020, reconeixements tan rellevants com el Premio Adonáis (1960), el Premio de la Crítica (1967), el Premio Nacional de Literatura (1987), el Premi de les Lletres Valencianes (1987), el Premio Fastenrath (1998), el Premio Nacional de las Letras Españolas (1999), el Premio Ricardo Marín a la creatividad, el IV Premio Internacional de Poesía Federico García Lorca (2007) o el Premio Sofia de Poesía Iberoamericana (2010).

El nom de Francisco Brines, al costat del d'altres poetes com Carlos Barral, José Manuel Caballero Bonald, Jaume Gil de Biedma, Ángel González, José Agustín Goytisolo, Félix Grande, Claudio Rodríguez, Carlos Sahagún o José Ángel Valente, és, així, doncs, un dels més destacats de la denominada «Generación del 50» o, en paraules de Juan García Hortelano, del «Grupo poético de los años 50». Per a estimar-ne l'interés que inqüestionablement ofereix en el marc de la poesia espanyola contemporània, es poden consultar alguns dels múltiples estudis crítics monogràfics que s'hi han dedicat, com ara els de Carlos Bousoño, *Poesía poscontemporánea. Cuatro estudios y una introducción* (1985), Andrew P. Debicki, *Poesía del conocimiento. La generación*

española de 1956-1971 (1987), F. J. Martín, *El sueño roto de la vida (Ensayo sobre la poesía de Francisco Brines)* (1998), José Luis Gómez Toré, *La mirada elegíaca. El espacio y la memoria en la poesía de Francisco Brines* (2002), José Andújar, *La palabra y la rosa. Sobre la poesía de Francisco Brines* (2003), Antonio García Berrio, *Empatía. La poesía sentimental de Francisco Brines* (2003), José Olivio Jiménez, *La poesía de Francisco Brines*, (2001), David Pujante, *Belleza mojada. La escritura poética de Francisco Brines* (2004), Marcela Romano, *Una obstinada imagen. Políticas poéticas en Francisco Brines* (2016).

La preservació i la conservació de la casa familiar i vital d'un autor amb l'entitat de Francisco Brines és sempre recomanable, pel valor que ofereix per a una millor comprensió, estudi i divulgació del corresponent patrimoni literari. Si, com en el cas d'Elca, de més a més, se suma al valor simbolicoliterari un inexcusable interès patrimonial, arquitectònic i paisatgístic, enriquit encara amb l'existència d'una important col·lecció pictòrica i una biblioteca excepcional, no es pot sinó emetre un informe decididament **favorable** a la molt pertinent iniciativa de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport en relació amb la declaració com a bé d'interès cultural amb la categoria de lloc històric a favor d'Elca, la casa del poeta Francisco Brines.

I, perquè així conste i als efectes oportuns, estenc el present document.

Departament de Filologia Catalana. Facultat d'Educació. Universitat d'Alacant

Alacant, 21 de desembre de 2021

